

IN PACE IN IDIPSUM

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ET TUETUR NIDUM ALTARIA

XXIV. ÉVF. 1924 FEBRUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3000 korona.

Jelen példány 400 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. l.

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Breyer István:* XI. Pius. — *Eöri János:* Csodálatos Anya. — *Aquinói Szent Tamás írásai az Oltáriszentségről.* Miért a búzalisztból készült kenyér színe alatt? — *Balázs Benedikta nővér:* Az Úr velünk. — *Oltáregyleti élet.* — *Tárca.* *Eöri János:* Fölkel a Nap.

Dr. Pál Mátyás a missziók magyarországi apostola lefordította *P. Váth Alfonz S. J.* művét: «**Ütött a döntő óra!**» P. Váth német misszionárius Indiában működött, míg a világháború arra nem kényszerítette, hogy misszió-állomását odahagyja. Azóta odahaza iparkodik híveket toborozni a missziós gondolatnak. Dr. Pál Mátyás igen jó szolgálatot tesz ezen mű lefordításával. A 19 lapos füzetben a kereszténység küzdelme van leírva, a hitelenséggel, az újjászületett pogánysággal, a bolsevista világrombolással és mohamedán fanatizmussal. Tájékoztat a protestáns misszióról és XV. Benedek pápa missziós tevékenységéről. Melegen ajánljuk k. olvasóink figyelmébe. Megrendelhető e címen: *Dr. Pál Mátyás, Kalocsa.*

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés 1924-re egyelőre 3000 K (minden számon jelezve lesz a füzet ára), régi teljes évfolyam 3000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 1000 K, **Vezérkönyve** 1000 K, **Felvételi füzet** 200 K, **Félszázados története** 10.000 K, **Alumíniumérme szalaggal** 6000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 100 K.

Jézusom Örööm folyóirat régi teljes évfolyam]2000 K, 1923—24. év szeptemberi száma 120 K, októberi száma 150 K, novemberi száma 200 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 1000 K, **Indulója** 100 K, **Zászló levelezőlapja** 200 K,

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 4000 K, **Fehér Illiom** 200 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 100 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 50 K.

Közlönyfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 3000 K, **Az Eucharisztia zenéje** 100 K, **Kánter Károly emlékkönyv** 5000 K, **Szent Zita élete** 200 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 100 K, **Litánia** (latin szöveggel) 100 K, **Litánia Szent Józsefről** 100 K, **Levelezőlapok az Örökimádás-templomról** 200 K, **Kánter Károly emlékkép** 100 K.

❧ XI. PIUS ❧

(Megkoronáztatásának — 1922. febr. 12. — második évfordulóján.)

RÉTSZERES fájdalommal hasított bele szívünkbe XV. Benedek pápa 1922. évi január 22-én bekövetkezett halálának híre. Nemcsak a nagyszerű emberbarátot, a nemzetek összebékülésének legigazibb apostolát sirattuk meg benne, hanem elvesztettük vele a Szentatyát, elvesztettük a mi jótevőink és megértőink legnagyobbikát.

De csak XV. Benedek halt meg. A pápa él! A római katakombákban fennmaradt egy hajóalakú kézilámpának képe. A hajó ormán Szent Péter apostol ül. Jobbjával áldást oszt, baljával keményen szorítja a kormányrudat. A felírása: Petrus non moritur — Péter nem hal meg.

Valóban így is van. Még alig némuult el a mélységes gyászunkat zúgó harangok bánatos zokogása, szomorúságunk máris öröme fordult. Február 12-én lesz két éve, hogy Ratti Achilles milanói bíbornok-érsek személyében a legszentebb, a legősi trónra lépett XI. Pius, a pápa, Szent Péter utóda, Krisztus földi helytartója.

Nagy mint ember is. De koronázásának évfordulóján nemcsak az ő emberi nagyságán csüng tekintetünk. Az ragad meg minket, a mi benne isteni és örök. Meghódolunk személyének, de meghódolunk a személyén át annak az apostoli méltóságnak is, mely őbenne Krisztus hatalmával megnyilatkozik. Mi az Isten tekintélyét tiszteljük benne és ezért ragaszkodunk hozzá a legerősebben.

Nekünk a pápa lelkünk atyja. Az ő legszebb címe: Szentséges Atyánk! Az ő feje fölött a Szentlélek lebeg, az világítja be útjait, rendeleteit, parancsait. Ő a mi köd- és lüzoszlopunk, melyet az élet pusztájában követni akarunk. A kereszténység egységének ő a központja, a legfőbb lelki hatalomnak ő a birtokosa. A kinyilatkoztatást a Szentatyá őrzi, a hit és erkölcs kincseit az embereknek ő osztogatja. Az Egyház vérkeringését biztos kézzel a pápa szabályozza. Ahol ő van, ott van az Egyház.

«Nekünk a pápa szent fátyol, mely alatt Krisztus rejtőzik, nekünk a pápa kiváltságos edény, mely Krisztus küldetését őrzi, nekünk a pápa Isten kormánypálcája, mely által Krisztus a lelkek országát igazgatja.»

Ő, XI. Pius pápa, ő az a Szent Péter apostol, akihez az Úr így szólt: Tu es Petrus, Te vagy a köszál és erre a kösziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Ő, XI. Pius pápa, ő az a Szent Péter apostol, akihez az Üdvözítő így beszélt: Neked adom a mennyország kulcsait és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyben is, és amit fenntartasz, fenn lesz tartva a mennyben is. Ő az a Szent Péter, kinek az Isten Fia azt mondotta: A sátán megkívánt titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited és te egykoron megtérvén, erősítsd meg atyádfiait.

Ime, testvércim, ez nekünk a pápa! Látható feje az Egyháznak, földi helytartója Jézus Krisztusnak, oszlopa az egy, igaz hitnek s az örökkévalóság útján a mi legfőbb tanítónk és legfőbb lelkipásztorunk, akinek a szava époly erős, akinek a hangja époly érces, mint a Szent Péteré, az apostolok fejedelméé.

De a mi Szentséges Atyánk megkoronáztatásának évfordulója nemcsak erre a hitvallomásra készítet. Ebben a lelkes meghódolásban a hazafias kegyelet is szót kér.

Szent Istvántól napjainkig a Szentséges Atya volt nemzetünk legnagyobb jótevője s e kilencszázados mult alatt nem volt hazánk életében olyan kiemelkedőbb mozzanat, mely a pápák vezető és támogató, oltalmazó és mentő karjaival ne találkozánk.

Az önálló Magyarország megalapítását II. Szilveszter pápa tette lehetővé és biztosítottá. Nincs idő, mely valaha is elhalaványíthatná ezt az érdemét.

A fiatal magyar birodalmat végveszéllyel fenyegető belső villongásokban, épúgy, mint idegen uralkodók hűbérúri igényeivel szemben VII. Gergely, III. Ince pápa volt országunk függetlenségének megvédője. A későbbi súlyos megpróbáltatásokban is az apostoli Szentszék volt országunk legbiztosabb támasza.

Hogy áll Buda s hogy 145 évi török birtoklás után a Nagyboldogasszonyról nevezett budavári koronázó templom visszanyerte a félhold helyébe a szentkeresztet, az XI. Ince pápának marad mindenkorra halhatatlan, soha eléggé meg nem hálálható érdeme.

Történelmünk mennyi dicső, mennyi gyászos lapja bizonyítja a legeslegújabb időkig, hogy Krisztus egyházának földi atyja, látható feje nemzetünknek és jószágos gondviselője, igazán oltalmazó geniusza volt.

A világ összes katolikus templomaiban milliók és milliók ajkáról

csendül fel február 12-én a hála és öröm éneke Szentatyánkért, XI. Pius pápáért. Valahol csak katolikus öntudat él a lelkekben, valahol csak katolikus érzés lüktet a szívekben, gyermeki tisztelet, hálás szeretet, igaz ragaszkodás őszinte vallomása hangzik el Róma, az örök város felé.

Odaforrasztjuk mi is szívünket Szent Péter sziklájához. Vallomást teszünk mi is, hogy szeretjük, tiszteljük, szóval-lélekkel a Szentséges Atyát s megígérjük neki, hogy ősi hagyományainkhoz képest hűséges, engedelmes, odaadó követői leszünk.

És imádkozzunk is érte! Hadd szálljon rá az Ég minden kegyelme, hadd legyen hosszú uralkodása Istennek tetsző, anyaszentegyházunkra áldást hozó, hadd legyünk magyar katolikusok, mint voltunk egykor, a pápa apostoli szívének öröme, vigasza, büszkesége!

Isten! Tartsd meg Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját!

Dr. Breyer István.

CSODÁLATOS ANYA.

Alma Redemptoris.

Megváltónk magas Anyja, kinyílt kapuja az egeknek,
Tenger csillaga, bizva tekint rád a roskatag ember.
Vesztében s nyomorult, ha bukott, fölkelni segítsd meg.

Angyaltól üdvözlél! Aki szülted tennen Teremtőd,
Szűz a szülésben, előtte s utána, csudája világnak,
Ő kérünk, rajtunk, bűnös embereken könyörülj meg!

Fordította: *Eöri János.*

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Miért a búzalisztból készült kenyér színe alatt?

Már a próféta írta az Oltáriszentségre vonatkozólag: «*Megtérnek és búzával fognak táplálkozni*». (Oz. 14.) Miért adta az Üdvözítő szent testét olyan kenyér színében, amely búzából és nem másból készült?

I. Elsősorban azért, mert az összes kenyérmagvak között a búza a legnemesebb. Tisztasága valamennyi más fölött van s a teljességig tiszta, és pedig annyira, hogy a belőle készült liszt semmiféle tisztításra nem szorul, holott még az aranyat, ez igen nemes fémet is előbb tűzben vagy másképp tisztítani kell. Hasonlóképen az őszi vadbúzából is csak nemesítés folytán lesz igazi búza. Ép ezért egyszerűen s általánosságban

a búzalisztból készült kenyeret mondjuk igazi kenyérnek, kiváló tisztasága és nemessége miatt.

A másik ok, hogy miért búzalisztból készül az ostya, az, hogy a búza a kenyérfeldolgozásban a legmegfelelőbb, mivel azt egészségesek, betegek egyaránt ehetik, sőt még az oktalan állatok is a legjobban ezt kedvelik. Tehát a búzalisztnek abban is elsőbbsége van, hogy a legáltalánosabban használható.

Azonkívül a búzalisztból készült kenyér testünkre nézve a lehető legtáplálóbb eledel, és pedig azért, mert a legtisztább, a lengyöngébb szervezetben is könnyen áthasonul s maradandó módon. Emiatt van a búzakenyérnek elsőrangú tápláló és erősítő hatása.

E szempontokból nagyon is megfelelő, hogy a legnemesebb test, az Isten gyermekeinek kenyere, a legnemesebb kenyér színében adassék e gyermekeknek: a hívőknek.

II. Az Úr Jézus ezen rendelkezésének egy másik mélyebb értelme a hívekre való vonatkozásban található. Miként ugyanis a búzát háromféle helyzetben szoktuk látni, a hívők összessége is háromféle állapotban él. A búza vagy ottkűnn van még a mezőn, vagy a cséplés és tisztítás alatt a szérűn, vagy megtisztítva a magtárban. Hasonló különbség van a hívők között is: kezdők, haladók és tökéletesek. Az elsők vágyakoznak az isteni ige után, a másik rész a gyakori tisztulás után, a harmadik a boldogok nyugalma után. A kezdőkre vonatkozathatók a jámbor Jóbnak e szavai: *«A gabona felhőket kíván és a felhők szórják világosságukat, melyek köröskörül járnak világítva»*. (37₁₁) Nagy szent Gergely szerint: *«A választottak az Isten gabonája a mennyei csűrök számára»*. E gabona kívánva kívánja a felhőket, vagyis valamennyi választott szereti a szentélelű igehirdetőknek jelenlétét. Ezek szórják világosságukat, azaz a szentélelű igehirdetők jámbor életükkel és beszédükkel az élet példáit állítják mindenhová s az ige fényével bevilágítják a föld határait. A haladókra vonatkozólag a Birák könyvében olvashatjuk ezeket: *«Midőn Gedeon gabonát csépell és tisztított a szérűn, hogy megmentse a madianitáktól, megjelent neki az Úr angyala»*. (6₁₁₋₁₂) Gedeon a választott lelket jelenti, aki (szérűjén) a szent kereszt árnyékában, helyes önvizsgálattal s a gyónás vesszejével mintegy kicsépli szívéből a bűnök políváját s az isteni vigasztalás, e jó angyal, erősíti őt a gonosz lélek kísértéseivel szemben. A tökéleteseket pedig így inti az Írás: *«Az Úr feddését meg ne ved... és bőségben mégy a sírba»* (v. i. az Isten országában készített helyre), *amint annak idejében osztagba hordják a búzát»* (v. i. a boldogok seregét). (Jób 5_{17, 26}) *«Szórolapát van a kezében Krisztusnak s összegyűjti a búzát magtárába, a polívát pedig megégeti kiolthatatlan tűzzel»*. (Luk. 3₇)

III. Végül azért adja Urunk szent testét búzakenyér színében, mert nyilvánvaló hasonlóság van a búza és az Ő szentséges teste között. A búza ugyanis nemcsak az előbb említett helyzetekben, hanem más módon, más állapotban is lehet, t. i. vagy a magtárban s akkor jelenti Krisztusnak a Szűzanya méhében fogant testét; vagy a mezőn a földbe esve s akkor a világban értünk szenvedett testét jelenti; vagy pedig már kenyér alakjában s akkor az égben megdicsőült testét jelenti. Az első esetben dicsősége a Szűzanyának. «*Tested* (t. i. szűz Máriáé) *mint a liliumokkal kerített búzaasztagnak*. (Én. 7₂) «*Boldog a méh, mely téged hordozott*». (Luk. 11₂₇) A búzarakás Krisztusnak tisztaságos tagjai, amiket a Szentszűz őrzött méhében — a liliumok a legnagyobb tisztaságnak díszé, mely a boldogságos Szűznek tagjait és érzékeit ékesítette. A második esetben a búza Krisztus Urunknak értünk szenvedett testét jelenti: «*Hacsak a földbeesett gabonaszem meg nem hal, egyedül marad; ha pedig meghal, sok termést hoz*». (Ján. 12₂₄) Krisztus Urunk halálával az egész emberi nemet megváltotta az örök haláltól. Ezért, hogy az Úr gabonaszemnek mondja magát, az Anyaszentegyház semmi más szín alatt nem konszekrál. A harmadik esetben, már t. i. a kenyér alakjában a búza az Úr Jézusnak megdicsőült testét jelenti örök gyönyörűségére a boldogoknak. «*Mi az Ő java és mi az Ő szépsége? A választottak gabonája*» (Zak. 9₁₇), mert a legszebb, a legédesebb, a legnemesebb kenyér a Krisztus teste a boldogok dicsőségében. Ebben a kenyérben bírják ők minden gyönyörűségnek előkészítő kezdetét: «*Aser kövér kenyérral él és csemegéket ad a királyoknak*». (Gen. 49₂₀) «*Isten, kegyességedből örömet készítettél a szegénynek*». (Zs. 67₁₁) «*Munka nélkül készített kenyeret adtál nekik az égből; minden gyönyörűség és minden íz édessége lévén abban*». (Bölcs. 16₂₀) Ez a kenyér minden vágyuknak beteljesedése: «*Dicsérd Jeruzsálem az Urat... ki a búza javával elégít meg téged*». (Zs. 147₁₄) «*Az én népem eltelik javaimmal, úgymond az Úr*». (Jer. 31₁₄) Végül ez a kenyér jelenti számukra minden jónak biztos és örök, végnélküli élvezését: «*Boldog az, ki asztalhoz ülhet Isten országában*». (Luk. 14₁₅) «*Megesküdt az Úr jobbjára: a te búzádat többé eledelül nem adom ellenségeidnek, és az idegen fiak nem isszák többé borodat, melyért munkálkodtál; mert kik azt begyűjtik, azok eszik meg, és kik azt behordják, azok isszák meg az én szent tornácaimban*». (Iz. 62_{8, 9}) Itt ez életben együtt esznek a rosszak a jókkal, ott a rosszak örök átok alatt lesznek, a jók pedig a Krisztusnak biztonságos és örök lakomáján. «*Betöltesz engem örömmel, a te arcod látásával; jobboldnál mindvégig gyönyörűség vagyok*». (Zs. 15₁₁)

Az Úr velünk.

EGY EGYSZERŰ, sárgára meszelt falusi kis plébániatemplom a Tisza-vidéken. Körülötte szép rendben akácfák sorakoznak, előtte tágas tér Nepomuki szent János szobrával. Ezen a téren gyülekezik a jó falusi nép első harangszóra s ameddig be nem harangozzák őket a nagymisére, addig egy kissé olt a templomtérén beszélük meg az országvilág sorsát. Amint azonban belépnek a templomba, kívül hagyják az ügyes-bajos «külső embert» s szabadon átengedik magukat annak a magasztos, finom hangulatnak, amely a legjobb előkészület a szentmiséhez.

Tudják, hogy itt a templomban az Úr vár reájuk. Mosolyogva nézi őket a tabernákulumból. A Szívét igéri nekik s viszonzásul is csak szíveket kér. Értük testesül meg a szentmisében és olyan nagyon picinyke-kicsivé lesz, hogy a legkisebb szívben is elérhessen.

Ezek a gondolatok foglalkoztatják a jó falusiakat, amíg egyszer csak kigyulladnak a gyertyák az oltáron, csöngetés és a falu öreg plébánosa nemes méltósággal teljes magatartással az oltárhoz lép. Az orgona csak pianón preludál, a plébános a Missaléban a Mindenszentek miséjét lapozza. A hívők is vele együtt. Majd megáll a tabernákulum előtt, rövid, egyperces beszélgetés a tabernákulum szentséges Királyával s a plébános már kezdi is a lépcsőimádságot a harmónikus néplelkek boldog örömeivel.

A kórus is kezdi a szentmise liturgikus részeihez valóban hozzáillő énekeket gyönyörű előadással s pianissimo-kisérettel. A nép pedig az Officium Divinum-ból együtt imádkozza plébánosával az ünnepi misét s magasztosult lélekkel hallgatja közben-közben a kórus régi magyar egyházi énekeit, amelyeket a fiúk kara ad elő.

Mily szép, mily magasztos és semmi mással nem pótolható a szentmise szövege! A Mindenszentek miséje mintegy aranyhíd az ég s föld között s a boldogult szentek öröme tölti be a templomot és a szíveket. Ez az égi nagy sereg, ragyogó jellel a homlokokon, fehér ruhában, győzelmi pálmával a kezekben, a Bárány előtt. Ők az örök. Sanctus énekesei. És a Bárány előttük jár, Őt követik, Akinek épen most trónja az az egyszerű szerény kis falusi oltár. A döbbenetes, eget s földet megremegtető konszekráló szavak után már ott fehérlik az Úr szentséges Teste az öreg plébános kezében. Papi lelke egész szerelmével suttogja tovább a kanon évezredek szent áhitatával telített szavait: «Azért megemlékezném, ó Uram, a Te szolgálid és a Neked szentelt nép a Te Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak üdvözítő szenvedéséről, foltamadá-

sáról és dicsőséges mennybemeneteléről... bemutatjuk Neked... az örök élet szent Kenyerét és Kelyhét az örök üdvösségnek...»

A kórus is a teljes odaadás, az isteni áldozattal egyesült áldozatos lelkek himnuszát éneklí s a nép érzi s tudja, hogy ott van közöttük az

Elmélkedjünk e képről!

Úr. Mindenkihez szól s feleletre a kommunió, a szentáldozás aktusában vár. Nem kell soká várnia. Halkan elhangzik a hívők Domine non sum dignus-a és az Úr az áldozat helyéről, az oltárról az Őt várók szívébe száll.

Az egész templom hódol az Úr előtt imádó szeretettel. Velük az Úr és övéké az Úr. A szentmisében értették áldozta föl magát, hogy mindnyájuké lehessen, azért újíttja meg az áldozatot folytonosan minden

szenvedtek a súlyos viszonyoktól, mindinkább magukévá teszik édesanyjuknak, a központnak felsegélyezését, oly alamizsnák beküldésével, amelyek a beszerzendő anyagnak és a jelenlegi pénzértéknek némiképp megfelelnek.

A budapesti fiókegyesületek összesen 836.255 koronát juttattak a központba, az egész Esztergom-főegyházmegye vidéki fiókjai pedig csak 38.160 koronát. Veszprém-egyházmegyéből 190.126 koronát. Szombathely-egyházmegyéből 147.044 koronát. Eger érs. egyházmegyéből 62.830 koronát. Hajdudorog gk. egyházmegyéből 31.288 koronát, a Pannonhalmi főapátságból pedig 14.500 korona érkezett be. A felsoroltakon kívül még egyes községekből jöttek kisebb adományok.

Annál nagyobb vigaszra szolgált az Országos Központnak, hogy a Veszprémegyházmegyei Oltáregyesületnek újonnan kinevezett igazgatója *dr. Kiss György* theol. tanár, a lefolyt év elején, alighogy működését megkezdte, máris bejelentette a budapesti központnak, hogy az elődje által, boldogult Kánter Károlyval teremtett közös testvéri viszonyt fenntartani és ápolni óhajtja, amit csakhamar be is bizonyított névsorok, tagdíjak és kimutatások küldésével, mely utóbbiakból nagy örömmel láttuk, mily lelkes buzgósággal karolja föl az új igazgató az Oltáregyesület ügyét.

Az év folyamán esetről-esetre elintézett kérvények száma 32, amely a következőképen oszlik el: Budapest 17 — összesen 4,420.440 korona értékben; Esztergom-főegyházmegye 2 — 41.300 korona értékben; Eger érs. egyházmegye 3 — 1,269.000 korona értékben; Veszprém-egyházmegye 1 — 303.500 korona értékben; Szombathely-egyházmegye 1 — 300.000 korona értékben; Pannonhalmi főapátság 1 — 300.000 korona értékben; Hajdudorog gk. egyházmegye 1 — 720.000 korona értékben és a románok által megszállott terület 1 — 200.000 korona értékben.

Budapesten 497 új tag jelentkezett a központi irodában, valamint a központi- és fióktérjesztőnkél; vidékről pedig 3860-t írtunk be a törzskönyvbe.

Dacára a nyomdaköltségek folytonos és tetemes emelkedésének, meghoztunk minden áldozatot, hogy két *eucharisztikus folyóiratunkat* fenntartsuk. Az «Örökimádás» havonta 2000 példányban jelent meg és 1810 rendes előfizetője volt, ezek közül 110 amerikai. Előfizetési árát meghagytuk 240 koronával, csak az utolsó számért voltunk kénytelenek 300 koronát kérni.

Az Oltáregyesület választmányja, terjesztőnei és tagjai, valamint a házban működő kongregációk minden hét szerdáján és péntekjén kézimunkára gyülekeztek, amely alatt *dr. Babura László* ügyvezető-igazgató és *dr. Mátrai Gyula* lelkész-szerkesztő konferenciabeszédet tartottak.

Úgy a magán- mint a közös **lelkigyakorlatok** egész éven át folytak

a házban; az Oltáregyesület és a Virgo Reparatrix-kongregáció azonban nagyjöjrtben tartották szentgyakorlataikat, még pedig 8 csoportra osztva, összesen 600-an. Külön lelkigyakorlatot 147-en végeztek. A téli hónapok kivételével, amidőn a tüzelőanyag hiánya parancsolta a szünetelést, havonta egy-egy zárt lelkigyakorlatot rendeztünk a munkásnők részére teljesen ingyen, lakás- és ellátással, összesen hetet, amelyek 188 lelket hoztak közelebb az édes Üdvözítőhöz.

A helybeli és vidéki templomok rendelkezésének megfelelően, valamint a saját használatunkra 2,147.270 ostya készült a házban.

Hat budapesti templom bizta reánk az elmúlt évben a templom fehérneműjének tisztítását és gondozását.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség úgy a fővárosban, mint vidéken is folyton terjed; a lefolyt évben 9 helyi igazgatónak küldtünk kinevezési okmányt. Vidékről 500 új tagot jelentettek be, helyben pedig 360 iratkozott be. Minden évben négy gyűlésünk van, úgy a fiúknak, mint a leányoknak is, ezek közül kettő vetített- és mozgóképekkel egybekötött vallásoktatásban részesíti őket. Hetenkint van könyvtár és havonta kétszer szentségimádás.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség hivatalos közlönye a gyermekvilág által annyira kedvelt «Jézusom Örömom» 10.000 példányban hagyta el a sajtót az iskolaév minden hónapjában és ugyanannyi kicsi lelket üdített fel, minthogy az utolsó számig elfogyott. Előfizetői sorában 150 Amerikában élő magyar gyermeket számlálunk, nagyjöbbrészt Pitsburgban.

Az év folyamán bemutatott szentmise-áldozatok száma 2244, amelyek alatt, valamint más időben is 83.766 buzgó lélek egyesült a szentáldozásban a szentségi édes Jézussal.

Áldassék végnélkül és dicsőítsék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

.....

«Az ember vigaszt keres, de ott, hol nem talál; ez irányt el kell hagynom és Istenemhez kell futnom érte, aki már második évezrede az Oltáriszentség lakója.»

«Az Isten kegyelmei közül a legnagyobb az, hogy barátunkká lett az Oltáriszentségben.»

«Boldogok lehetünk, hogy az Oltáriszentségben *hihetjük* Jézus jelenlétét, e hittel nem dicsekedhetnek se az angyalok, se a szentek az égben; ők tudnak, mi hiszünk.»

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

(Folytatás.)

VIII.

PINOMAN permetezve szállt-szállt a harmatos köd. Nyirkossá tett mindent. Bágyadt, fázós verebek hajtották át magukat egyik sárguló lomboszatú fáról a másikra s a megrezdült ágokról hol itt, hol ott perdültek a levelek le. Az emberek mintha megnémultak volna, szóltanul jártak-keltek, mentek a dolguk után.

Géza átküldötte cselédjüket Tamáshoz, megkérdezni: készen van-e már a csomagolással. Tamás még az asztalnál ült édesanyjával; de nem igen izlett az ebéd se neki, se Gondinének. Utolsó anyai tanácsait adta fiának, aprólékosan, hangsúlyozva, mindenre kiterjeszkedő részletezéssel. Tamás a homlokát simítgatta idegesen, másik kezével pedig az asztalterítő szegélyével játszott. Azt izente Gézának, hogy készen van az indulásra, de még jó félórájuk van; majd beszél hozzájuk, ha hazulról elkövetkezett már.

Nehéz, hosszú félóra volt ez. Az óra sohasem ment oly lassan, mint most. Úgy fáj neki, mikor édesanyja szemében a két részkető könnyet megpillantotta. Sajnálta őt is, önmagát is. Csak hosszú hónapok mulva fogják egymást megint viszontlátni, a karácsonyi szünet alatt egypár napig. Talán akkor sem, mert — amint Tamás mondta —: Anyám, azt a rövid kis időt föl kell használnom; többféle írnivalóm van, amit jóformán csak akkor végezhetek el, amikor is a tankönyveimet letehetem a kezemből. Az idén a kis Jézussal akarok lenni az ünnepek alatt.

— De fiam, azt itthon is megteheted — iparkodott Gondiné fiát meggyőzni. Nem tész mást, mint csak írsz, meg írsz. Levelet azonban nem, vagy csak nagyritkán. Ne rontsd a szemeidet azzal a folytonos firkálással.

— No, jól van, anyám. De nem egészen úgy van. Majd meglátjuk. Miért készülődik, anyám? Ilyen locs-pocs időben csak nem fog kikísérni az állomásra! Tudja mit, anyám, ha már felöltözködött, úgy-e megteszi a kívánságomat?: talán menne át a templomba...

Gondiné tudta, mit gondol a fia. Persze hogy megtette neki! Megcsókolta, aztán szenteltvízzel is keresztet vetett rá. Ennek csöppjei egybefolytak Tamás ruháján az édesanyjai könnyekkel.

Ó, áldott könnyek! Az anyai fájdalomnak és aggódásnak gyöngycseppjei ti. Tiszta harmatcseppjei a legtisztább érzelemnek. Ó, ti elveszthetetlen emlékek. Ti legdrágább ajándékok. Ti örökség, mit magunkkal viszünk a másvilágra is. Tartozás, mit meg nem fizethetünk. Tükrei a láthatatlan léleknek. Meleget sugárzó megnyilatkozásai a szívnek. Örök szimbolumai a szeretetnek. Kizárólagos tulajdonai ti az embernek, örök

velejárói az anyai névnek. Nyomtalanul föl nem szikkadtok, inkább beszívárogtok a vérbe, a lélekbe. Mint megannyi paizs vagytok rajtunk. Felkiáltójelek vagy kérdőjelek, amelyekben az édesanya lelke sikolt. Ó, áldott könnyek!

Tamás balra ment nehéz csomagjaival, Gondiné jobbra kanyarodott nehéz szívével. Ilyenkor nem volt senki a templomban (azért szeretett Tamás is ebben az órában idejönni.) Előrement egészen az áldoztató rácsig. Ott letérdelt a hideg köre és imádkozott — a fiáért. Csak úgy könyv nélkül, talán szavak nélkül; sokáig talán, míg a vonat el nem indult... Uram, Jézusom tudod, mily sokszor fölkeresett itt magányodban e jó fiú. Tudod, hánszor térdelt e helyen, ahol most én térdelek. Tudod, hogyan szeret téged, hogyan imádkozt e szentségben sokszor egész órákon át. Ó, kísérd minden útján; állj elébe mindig, ha oda akar menni, ahová te nem akarod. Tudom, hogy megértesz engem, hiszen neked is volt anyád: ismerted, beleláltál a szívébe, mely csak teértd dobogott. Úgy látom, hogy fiam neked ajánlotta föl életét s minden gondolata itt van szent testednek és vérednek e drága szentségénél. Add meg szívének a nyugalmat, amit csak nálad keres. Vigyázz rá ifjúságának nehéz viharjaiban. Mert én nem lehetek vele — légy vele Te; s ha állandóan mellette lehetnék is, akkor sem tudnám megóvni minden veszélytől. Ezt csak te teheted meg. Ime helyette most én imádlak téged, édes Üdvözítőm, e szent ostyában — helyettem te add meg neki, amire szüksége van.

És Gondiné tízszor is megismételte fohászait, tízszor is átérezte, amit gyermeke számára kért. Az öröklámpa imbolygó világossága biztatólag tükröződött vissza a tabernákulum aranyozott ajtajáról és éles vonaliban mutatta, domborította ki a rajta levő két betűt: az Alfát és Omegát. Tamás beszélgetett neki egyszer e két betűről. Tőle tudja, hogy azt jelenti: Itt van, itt lakik az, aki a kezdet és a vég; aki nélkül nincs kezdet s aki ott van minden végnél; akitől származik minden s aki célja mindeneknek, alkotója és ítélőbírája, boldogságra hívója és boldogságot osztogatója; akinek magának sem kezdete, sem vége: az örök Isten. — Gondiné mintha megszédült volna 'e betűk által jelzett gondolatoktól. Majd hirtelen az a jóleső érzése támadt: Tehát a legjobbra, a leghatalmasabbra bízam gyermekemet, aki bizonyára meg is akarja, de meg is tudja őt védeni. Ezen érzésének hatása alatt ismét imádkozni kezdett: Uram, ha te vagy a kezdet és a vég, akkor mi benned vagyunk, akkor te intézed sorsunkat innét a tabernakulumból. Akkor te vagy az oceán, amelyen életünk hajója elindult, amely azt hordozza és céljához juttatja. Akkor te vagy az égboltozat, amelyben a világmindenség mozog, Keletről: a kezdetől Nyugatig: a végig. Akkor te ott vagy mindenhol, mindenben, itt nálam is, fiamnál is — akkor te vagy köztünk az össze-

kötő kapocs — akkor nem szakadtunk el egymástól. Igen, te itt e kicsi ostyában, amely itt is, ott is, amott is mindenhol van s ugyanaz mindenhol. Akkor fiammal mindig találkozhatom s a legjobb helyen találkozhatom.

Imádságos gondolataiból arra riadt föl, hogy egy hirtelen légáramlat a templomajtót erős zörrenéssel bevágta. Egy percig még ott térdelt, aztán keresztet vetett s szépen becsukta az ajtót. Megnyugodva ment haza.

Azalatt már Tamás vonata is elindult. Nem volt sok utas; csak ketten voltak Gézával egy fülkében. Örültek ennek; legalább nyugodtan elbeszélgethettek egymással. Amint elhelyezkedtek s a vonat kifutott a pályaudvarról, Tamás szótlánul ült és nézett ki az ablakon. Nézte a templom tornyát, amíg a ködös, esős időben csak látni lehetett. Gondolatban ott volt, még egyszer visszaszállt oda, ahol a szünidőben oly sok csöndes órát töltött. Ez órák emléke most ránehezedett a lelkére. Aztán édesanyjára is gondolt, aki most bizonyára ott van vagy a templomban, vagy otthon a templom tövében, ahonnét a torony látszik. Jóideig egyikük sem szólt; mindketten gondolataikba merültek el. Az édes otthon emlékei mint finom selyemszálak kapaszkodtak beléjük, marasztották őket s oly nehezen akartak leszakadozni lelkükről. A vonat kerekeinek ütemes zökkenései pedig valósággal zibbasztóan hatottak idegeikre. Végre is Géza törte meg a csöndes hallgatást. Neki könnyebb volt, hiszen félig-meddig már célnál volt; az aggodalmak ólomsúlya nem nehezedett agyára, mint Tamásnak, aki még csak most kutatja a célt: hol, merre van, melyik az? S ha megvillant is előtte: eléri-e majd? Előbb megkínálta Tamást cigarettával: a kékes füst illata mindjárt barátságosabbá tette a fülkét.

— Tamás, én nagyon sajnálom, hogy elmaradt a búcsúest. Úgy-e megmondtam előre: addig-addig halasztod, míg semmi sem lesz belőle. Pedig azt hiszem, pompásan sikerült volna. Csapongó kedélyű, víg lányok leányokat elkomorodni, dacos szemükben a megadás könnyeit látni: Tamás, ez kitűnő lett volna.

— Láttam én más könnyeket. S láthatok még amolyanokat is.

— De azért elbúcsúzkodtál Mariskától?

— Különösképen nem. Az emlékkönyvébe írtam néhány sort, ami úgy hirtelen eszembe jutott.

— Szerettem volna elolvasni... vagy legalább Mariskát figyelni titokban, mikor olvassa. Lehet, hogy éppen most — s ravaszul, kihívóan mosolygott Géza.

— Nem lehetetlenség. Mert meghagytam neki, hogy csak akkor olvassa el, mikor már eltávoztam hazulról. Nesze, ha éppen akarod, hogy a kíváncsiság ki ne fúrja az oldaladat.

Géza mohón, két kézzel nyúlt a papírlap után, amint azt Tamás

előkereste tárcájából. A fogalmazvány volt, ceruzával írva. Mint valami édes zsákmánnyal vagy csemegével játszott elébb vele, gusztálta, méregette a terjedelmét s csak aztán kényelmes pózban kezdte olvasni a papírdarabot: «Sokkal erősebb hatalmak intézik az emberi élet sorsát, mintsem első pillanatra gondolnók. Nem mi uralkodunk rajtuk, hanem megfordítva. A legtöbb...

— Mi ez itt? Nem bírom kibetűzni.

— Csak nem fogok itt most neked előadást tartani. Magam sem tudom már. Frázisok — mondta nyugodtan Tamás.

— No, nem baj. Eddig úgysem érdekes. S tovább olvasta megint csak fennhangon:

«... A Gondviselés azonban nemcsak ezen vak öröknek juttatott érvényesülést életünkben, hanem rendelkezésünkre bocsátott két megbecsülhetetlen erőt: az észet és akaratot. Ezeknek segítségével eligazodhatunk és megtalálhatjuk az élet egyensúlyát, ha nem is teljesen, de mindig kielégítően, azon föltétellel, hogy az ésszel mindig az igazat keressük és nem gondoljuk, hogy minden igazságot meg lehet találni, továbbá, ha akaratunkat csak a jónak szolgálatába szegődttetjük és végül, ha keressük és élvezzük az igazi szépséget. Az utóbbi kettőre vonatkozólag: ha a szenvedőnek fájdalmát kikacagom, vagy nem törődöm vele, vagy meg se látom: nincs bennem jószág; akkor kegyetlen vagyok. S igen-igen sok dolog csak messziről szép. A nemes szív azonban közelről is; sőt minél közelebb vagyunk hozzá, annál fölségesebb látvány; és melegében megérezzük a jó Isten szeretetét. E kettőre gondoljon néha.»

— Meglehetősen száraz, oktató hang — jegyezte meg Géza, mikor végzett az olvasással. — Azt hiszem, Mariskának egy kissé szebben, színesebben írhattál volna, valami tréfás fordulatossággal.

— Lám a kíváncsiság mennyire téved sokszor. Valamit mégis csak tanultál az írásomból. Ha mást nem, legalább ezt az egyet — mondta Tamás egykedvűen. — Talán az érdekesebb, (arról jut eszembe a hasonlat, hogy a vonat most itt vágat velünk s mi csak részben rendelkezhetünk magunkkal), hogy... hogy milliárd és milliárd ember indul és indul el életepályáján más-más sineken, más-más irányban s valamennyinek egy helyre kell megérkeznie. Soknak a lokomotívja a mélységbe zuhan, vagy ördögi kezek gonoszul állított váltóval a romlásba kergetik, sokan idejekorán ellengőzt adnak, sokan megállítják a gépet, leszállnak és elkalandoznak virágot szedni, lepkék után vagy lidércfények után a posványokba...

— Eh, ez jó téma — mondta Géza. És erről beszélgettek egész Pestig.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephanenum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.